

LA TOMASA

SETMANARI CATALÀ
FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI

10 CENTIMS lo número per tot arreu

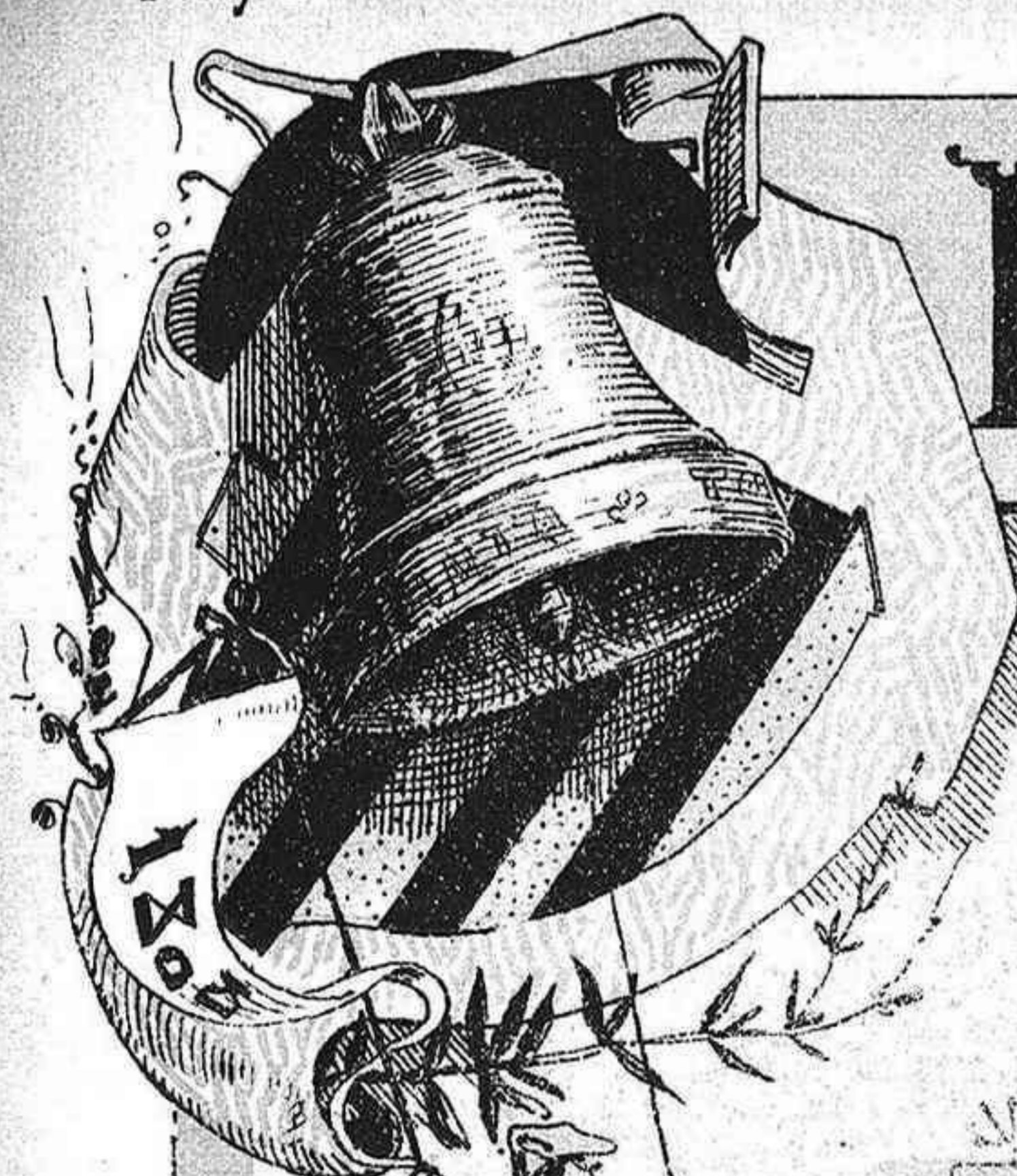
DIRECTORS:

LITERARI
A. FERRER Y CODINA.

ARTÍSTICH
RAMON ESCALER

Preu de subscripció 2 RS al mes

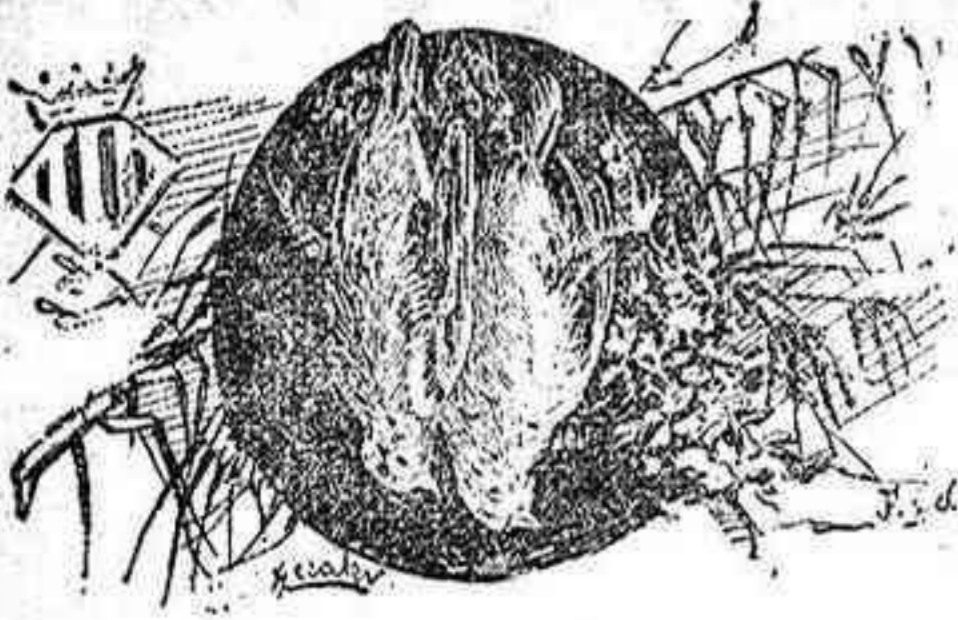
REDACCIO: San Pau-74-31

EUSSEBI ARNAU

Té factura irreprotxable:
inspiració y cop de vista,
y es en tot ja un gran artista
d' un mérit indisputable.
Es jove encara y no obstant
tót lo que fa maravella:
es avuy brillanta estrella
qu' en breu será sol radiant

¡MASSA POCH!

Ens referim á aquest tipo pretençions y ridícul que perque un parent de casa seva ó una recomençació d' amich l' ha fet entrar á una redacció, en perjudici d' algun jove decent y estudiós que ho faria cent vegadas millor, aprofita las ocasions que se li presentan per tirárselas de sabi y censurar descaradament y sense guardar las formas á tota entitat artística y literaria; tipo que ni se 'n faria cas sino hi hagués gent que encara dorm tan fort que créu que tot lo qu' está escrit en lletras de motllo es una vritat indisecutable.

Aquest tipo que de comú está irascible perque generalment vá á la quarta pregunta (que no hi ha res que hi fassi está més), perque guanya un sou mesquí, quan guanya alguna cosa, fa pagar els plats trencats al pobre que ni recordantse de qui va posar al mon á aquella rata d' impremta, se sent rosegar las solas de las sabatas cada vegada que mou un péu y no pot anar en lloch que no s' el vegi sempre entrecamas.

A quí'odia mes aquet ser inútil per no dir perjudicial es al escriptor dramàtic; ja ho veig.. ell s' ha de mourer constantment dessota una pantalla caldejada pel llum del gas que li acaba d' encendre 'ls cascós, embrutant quartillas y més quartillas que no li han de dar gloria y si solsament per depositar en son escualit ventrell un quants grapats de sigrons que va á digerir sentantse en una butaca, de franch, d' algun teatro, per criticar las obras d' alguns privilegiats ingenis, que ni entent ni sab de qué li parlan, mentres l' autor dramàtic en cull lo fruit material en los drets de propietat, y moral en los aplausos que 'l públich li prodiga, aplausos que fant enrojir á aquell roedor que mira ab cara de

prunas agras á aquell públich espontáneo, jutge autorisat per la cuota qu' ha deixat en la taquilla al entrar al coliseo.

Fillas de las impressions d' aquet despítat conato de periodista, diguemho aixis, son aquestas revistas indecorosas que 's publican á voltas ahont s' hi veu tan marcat l' esperit rabiós que hi domina, y que 'l pensador lleigeig sorrissent exclamant á mitxa veu: ja sè lo que vols dir! pero que altres menos maliciosos ho prénen de debó y crehuen vritat lo que es sols resultat de la mes vil mala fé y de la mes despreciable envidia.

Aixó si, quan es l' escriptor algun correligionari ó algun amich d' aquells que en trehuen ó en poden treurer, ja cambia l' especie; ja pot ser un mamarratxo lo qu' es posi en escena, qu' ells ja 's cuidan de pujarlo als nuvols y saben dir: Ayer el teatro estaba lleno de bote en bote, encara que no hi haja hagut ningú. Fiesinshi y veuran la vritat de lo que dihém. Per xo es que alguns periodichs trovan bonas las obras de tal ó qual escriptor mentres altres las trovan malas y viceversa. Pocas, molt pocas vegadas s' hi veurá unitats de parérs.

Per sort no es molt comú aquest tipo qu' havém descrit, pues en honor de la vritat hi ha periódichs notables per la seva imparcialitat en los judicis crítichs, pero n' hi ha d' altres qu' ara no recordém, pero que si s' hi fiesan els veurán desseguida, que no fan altra cosa que desvirtuar fets y clavar cada mentida que no valen élls los pochos xavos que costan de suscripció.

Ara 'ns hi fiesarém y un altre dia podrém citar noms y donar probas irrecusables.

SERRALLONGA

MISSIVA

A mon amich en Serafi Pitarra

Donchs es aixó, amich Soler;
lo que 't deya l' altre dia:
Tu tens la filosofia
francesa del «Laissez faire»

que será tot lo que vulgas...
que jo la comprench com tú,
pero, noy, jo 'l trovo dú
'l bou al ast... Jo las pulgas,

com dihuén 'ls castellans,
no las aguanto ni al rey;
y al que 'm pèga contra lley
tinch de picarli las mans.

Bo!.. no caldria si nó
que al que 'm falta ab prova plena,
encar l' hi parès l' esquena
ó li demanés perdò

perque així, obrant ab paciència,
la conducta 'm premiès
y un altre dia 'm tractès
ab un chich mes de indulgencia!

Será molt ben calculat...
jo, pú, no hi sabria viurer...
Per algo aquell debia escriurer:
O Locura ó Santidad.

Al que 'm fa un favor, jo á n' ell
cent, si puch, y ho trovo poch;
pero al que 'm pèga?... jo 't toch!
á n' aquell li obro el cervell.

No fentho aixis, ja 't deslliuras
de lo que puga venir,
pero noy... may podras dir:
Val mes un gust que cent lliuras.

Tú, perdoná al deliquient
que t' ha faltat, sols t' acut.
Jo no tinch tanta virtut;
t' ho confeso francament.

Y seré aixis fins la mort;
y tindré sempre aquet lema:
«tal per qual»... Es lo meu tema;
ton amich:

PEPET DEL HORT.

Lo eminent poeta
D. Angel Guimerá
está, segons informes,
dant la última
má á un nou drama
titolat *Ramiro 'l Monjo*.

Ben vingut sia el nou drama del
autor de *Mar y Cel*, que si val, com
creyém, no li escassejarém los nos-
tres aplausos.

Ha sigut premiat el modelo pre-
sentat per l' escultor D. Eussebi Ar-
nau, qual retrato ostenta la primera
plana de nostre periódich, per la
execució de las medallas de la Expo-
sició Universal. Rébi lo reputat jove
artista y amich, la nostra mes cor-
dial enhorabona.

Ja es casi cosa segura que no 's
derrivará l' Hotel Internacional, si-
no que seguirá servint una part d'
ell, per Restaurant y el resto lo des-
tinarán á oficinas del Estat.

Lo general Gourko va dir que los russos saben lo camí de Berlin. Tambè 'l sabian els francesos pero 's van perdre. En el que no 's van perdre aquets va ser en el de Sebastopol y hasta hi van descarregar grans partidas de bolets, castanyas y tunyina.

¡Quin rús més andalus!

En una població pròxima á Constantinopla, habitada esclusivament per Juheus, vá tenir la desbratada ocurrencia d' anarhi á fer, una companyia dramática catalana d' actors de la llegua, lo drama sacro: *La Passió*, creyent que 'ls daria grans resultants. Tot va anar bé fins al acte dels assóts... Lo publich va invadir l' escenari; la companyia va fugir per las finestras tal com estava vestida y diu que feya fresa veurer al protagonista vestit de color de carn, als apóstols, soldats romans, sayons y verges, camps á través, saltant marjes al mitj d' una pluja de cops de pedra que feya posar los cabells de punta. Valga que 'ls gendarmes varen calmar los ánimos.-- Als tres dias del aconteixement, va trovarse al angel del Hort de Getsemaní, dalt d' un arbre d' un bosch pròxim, mort de gana y ab un' ala no més.

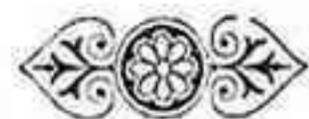
Lo Sultán va donar ordre de darloshi una cantitat y que s' en anessin, com aixís diu que van ferho.

Diu un periódich qu' ha mort en un jardí zoológich d' Alemania la fóca més gran que 's coneixia.

No sabém si quedaria *cabeza abajo y con las piernas en la parte superior*.

Los quentos del núm. 11 son del Dr. Tranquil y A. Pollejá. Cada qual lo que siga seu.

S' ha repartit la segona entrega de «Los dioses del Olimpo». Se sab que no hi ha hagut salve ni garrotadas. Al entrar s' exigia la contrasenya qu' era «Granollers y Ripoll».

DESPEDIDA

Ja que avuy marxar m' obliga mon malehit destí fatal, deixam al menos, que 't diga lo que sento en moment tal.

Crudelmment me mortifica aquesta separació d' una nena tan bonica, qu' era tota ma il-lusió.

Havént mort ja ma esperansa, lo meu bè y felicitat, sols veurè allí en llontanansa los recórts d' un temps passat.

Recorts, que ma negra estrella engrandirán; per lo tant jo 't suplico, nena bella, no m' oblidis un instant.

Pensa, qu' en la meva ausencia, jo no haig de ferho un moment; y que serà ma existencia un tussút y cruel torment.

Pensa nena encisadora que sencér 't guardo 'l cór, cór que dins d' ell atesora mon primer y sant amor.

Y si acás tinch la ventura de que t' recordis de mí, en los plechs del aura pura ja m' ho pots enviar á dir.

Adén donchs, men vaig lluny, nena, no m' oblidis pas, per Deu, ¡quán terrible es nostra pena! ¡¡Cuánta desdita, Deu meu!!

Aixís vaig despedir de ma pitera ab un accent que feya esgarriá tot prenent un assiento de tercera en lo tren de las três, per Sarriá.

P. BROT

UNA COMPRA

Doncella la més hermosa; pastoreta dels ulls blaus que culliu ramells de rósas; rósas ¡ay! del més de Maig.

¿No habéu pas vist tot cullintlas tapissant lo vert del camp, si una floreta hi creixia que tè per nom «Amistat?» Tè las fullas molt bonicas y es son cálzer satinat.

Busquéula, bonica nena, y venímela á portar; si la portéu sencereta ab mon cor s' us pagarà.

¡Ay, nena-la més hermosa! ¡quina flor que m' heu portat que tant sols al agafarla ja ha ferit las mévas mans! ¿Y aquesta flor es aquélla que jo desitjava tant?

Ja tè las fullas bonicas; ja tè 'l cálzer satinat; pero es traydora com pocas, si es que no es pitjor encar.

Teniu, gentil pastoreta; tenui, torneula á plantar.

L' héu portada sencereta pero ha sigut per mon mal; prèch á Deu hermosa nena no l' haguésseu duda may.

R. ROURE

Lo petó

¿Sabs, tú, lo qu' es un petó? donchs vull esplicarho bè; pró temo que no sabré darto la definició.

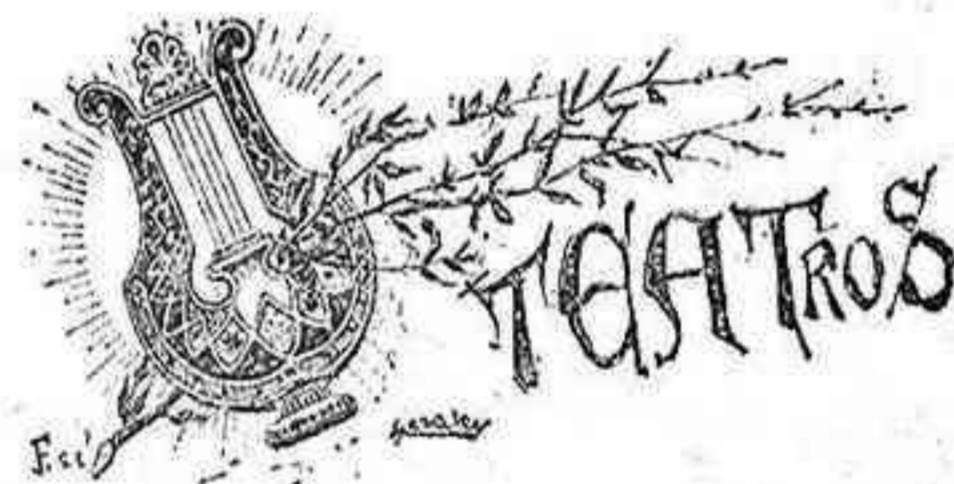
Un petó es lo dols esclat del desitj que se alimenta; es de la electricitat d' amor, una xispa ardenta.

Lo petó, ja nostres avis lo van dels seus heretar y es lo mes bell qu' expressar s' hagi pogut ab los llabis.

Hi ha petó que quan se don' del cor torna foch la neu, y fins crech que 'l mateix Deu ab petóns va formá 'l mon.

Quan uns llabis de coral deixan en lo rostre imprés del foch d' un puríssim bés la imperceptible senyal, de la ditxa la explessió, brillant un moment tant sols, demostra que lo mes dols que 's coneix, es un petó.

FRANCESCH MARULL.

No s' obra y tanca tantás vegadas la porta de una barberia los d' sspates com lo Teatro del Circo del carrer de Monserrat.

Homes, estiguin quiets d' una vegada.

En Romea s' anuncia «Lo Combat de Trafalgar.» Aixó 'm fa l' efecte d' aquell que tenint bona roba y feta á mida per posarse, 's vesteix ab la dels amichs que están cansats de durla. Veuran com li farà arrugas.

No n' hi fa pocas el «Tal farás..!»

Los senyors del tercer pis del Liceo han prés el teatro per plassa de toros. Homes no méngin ab els dits que está lleig y davant de forasters mes. Ja qu' es mal incurable deixinho per quan siguém sols.

En lo Teatro de Catalunya fan unas magníficas entradas. Vritat es que la companyia es desvetlla per complaurer al públich.

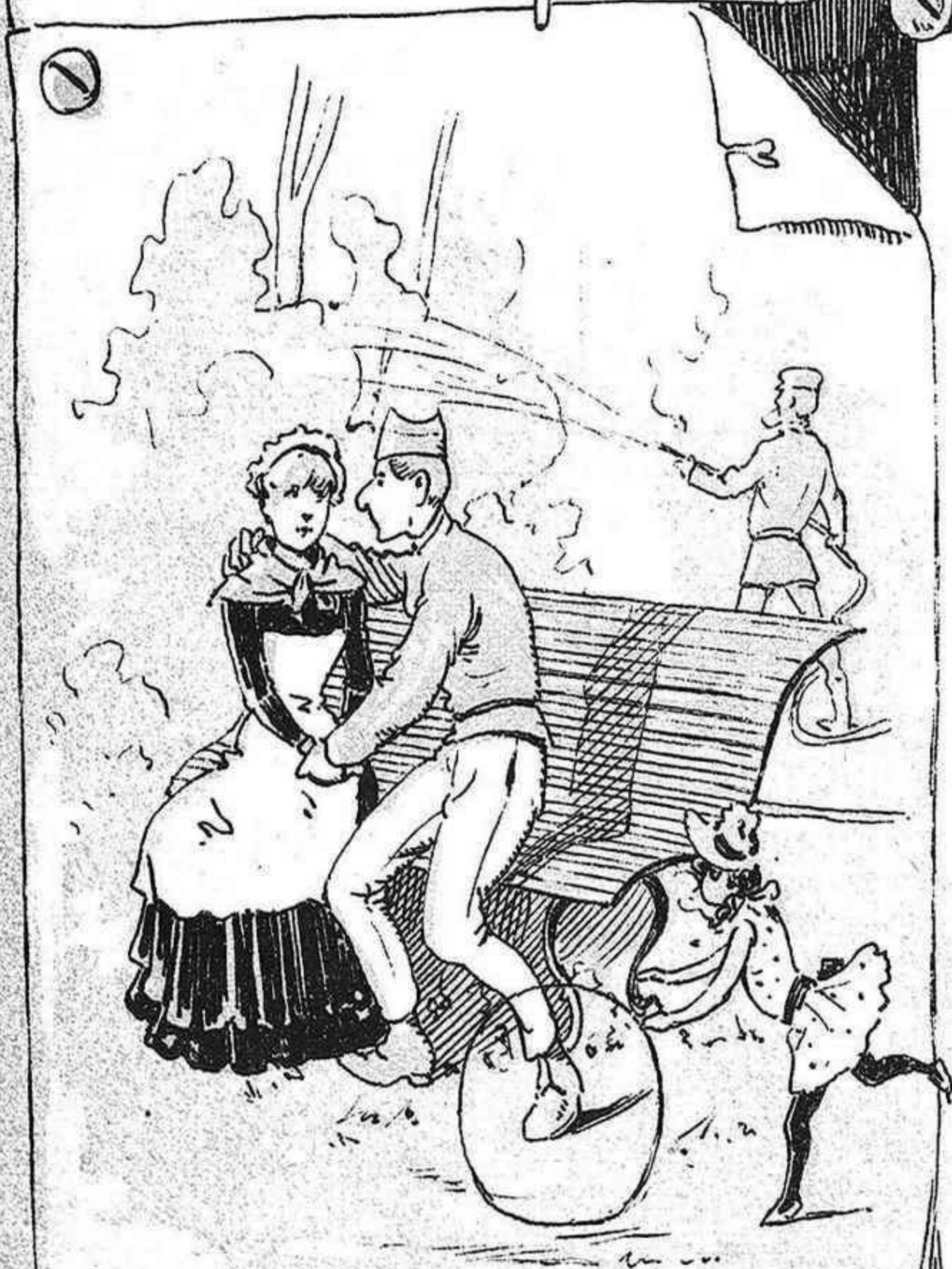
UN BARÓMETRO

Temps sech

Temps variable

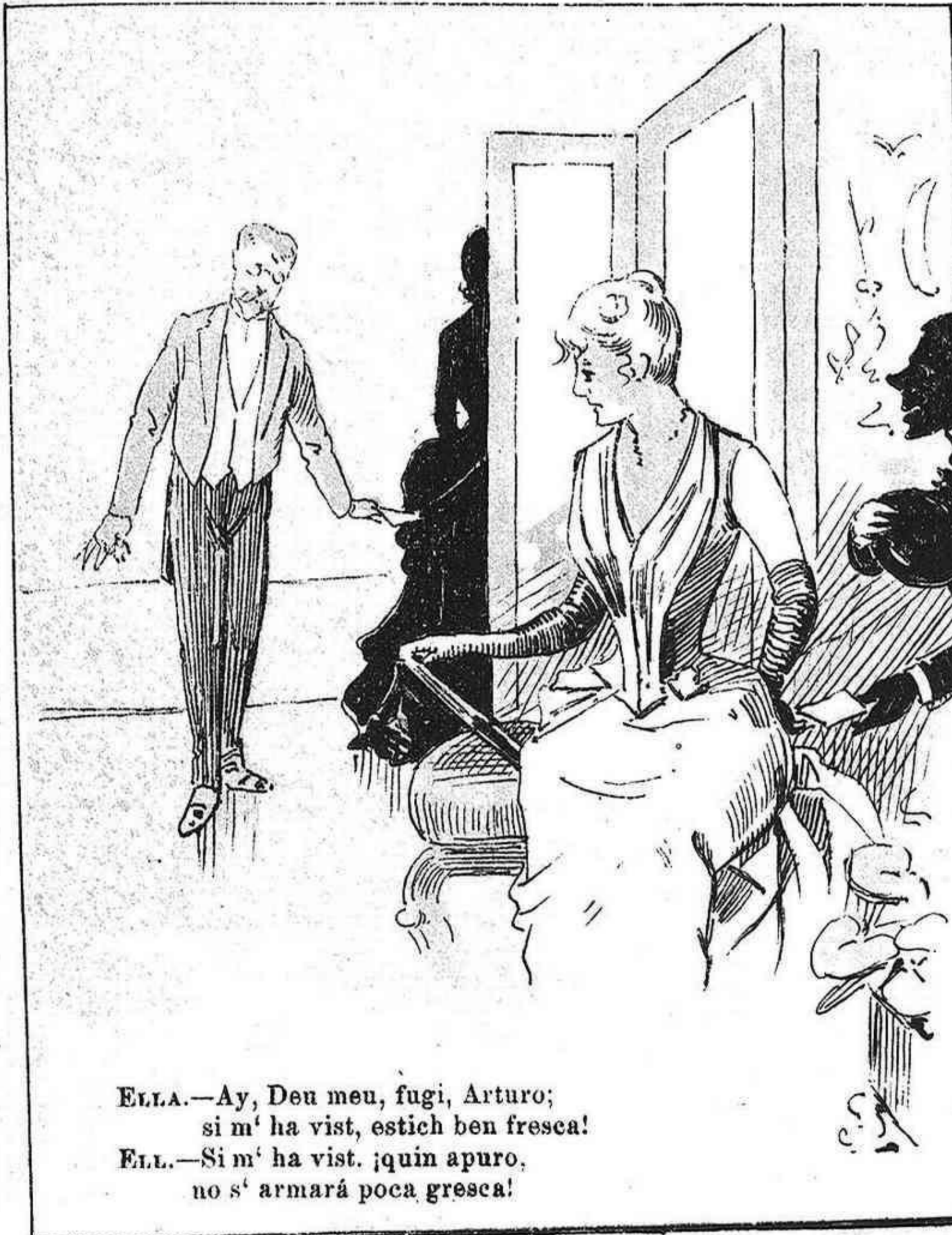
Temps calurós

Pluja

escaler

NOTAS CÓMICAS

ELLA.—Ay, Deu meu, fugi, Arturo;
si m' ha vist, estich ben fresca!
ELL.—Si m' ha vist. ¡quin apuro,
no s' armará poca gresca!

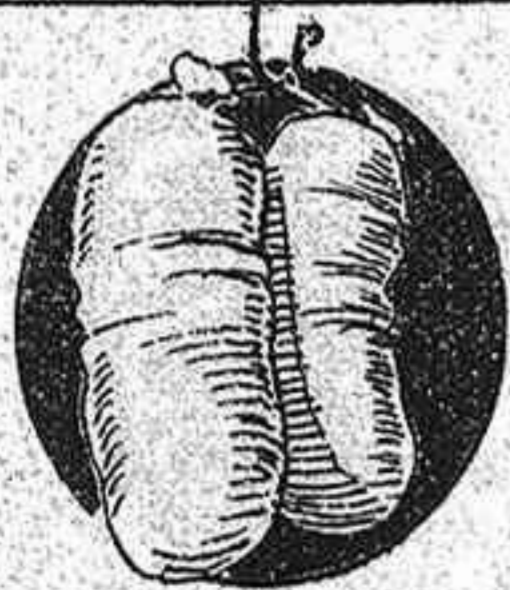
—Papá, qui es aquesta senyora qu'
has saludat?
—...Quins tabacos mes dolents donan:
no 's pot fumar!!

*Una familia madrilenya que durant
l'Exposició se trova en Barcelona.*

—Vamos, tontuela, porque te hemos
comprado un hermanito, lloras?
—Si, porque como ha nacido catalán,
no voy á entenderle.

ANUNCIS

Bisbe, á dos rals tersa

Se clavan pallissas á
preus módichs.

Se necessita un rector
per servirlo.

Fan falta reclutas disponibles.

En Colomer deu dir:

A donde quiera que voy
viene el público conmigo.

El Teatro Espanyol 'm fa l'efecte d' una capsa molt rica plena de paúchs de quatre quartos el parell. Vejám ara ab la Mágica si lograrém veurel plé algun dia.

Si segueix com fins ara, hi ha butacas per anys.

Lo Principal y Novedats son teatros libre-cambistas; no més despatxan género estranger 'ab lo «marxamos» cambiat. Qué vindrá ara?

¿Que no hi ha cap mes *Gran Succés* traspirenaich?

¿No s' han ficsat may ab los fruits de la *gallarda ploma* del revister de *La Publicitat*? Oh!.. Es grandió!.. quín istil!... quina sintáxis!... jo no comprénch, ara que está de moda, con no l' hi aixecan una estatua en la Rambla del Centro... Bé, dehuen esperar á que siga mort per no ruborizarlo. En la secció d' espectacles del dilluns últim y parlant del *estreno* en el Tívoli de *Una Semana en Madrid*, hi ha pocas ratllas, pero bonas!. Está millor encara qu' allò de la cabeza hácia abajo y las piernas en la parte superior. Es clar, com no han de quedar convensuts los autors dramàtics de la opinió de persona tan competent en el *art de la ploma*!... Ab un tan clar talent y un shich de bona fé' es va per tot. Verdá, osté?

Diu *La Nacion* qu' els redactors del «*Barcelonés*» fa un any que no cobran los mesquíns sous estipulats.

Pobre gent!... vét aquí porque fan aquella cara!

Lo Partit Conservador ha mort; gracias á Deu!.. ja 'n tenim un. Deu fássi que no siga el últim; que vagin morint que ja avisarém quan serém prou!

Quinas ganas tinch de... plorar!

Lo Emperador d' Alemania ha sigut deshauciat per los metjes en sa grave malaltia del oido y ha enviát á dir que 'l doctor Odet hi vagi per telégrafo.

S' están fent probas per véurer si 's pot.

Quan sortirá el tomo dels Jochs florals celebrat enguany en lo Teatro de Novedats?.. Lo dia del Judici?..

La Exposició de Glasgow (Inglaterra) ha deixat un benefici de milions de duros.

Com aquí.

En lo Parch, un gran doló un s' exposa á arregar; per aixó nò hi vuy anar mestras hi hagi «exposició»

Donya Mercè de Boada qu' es molt rica y potentada, d' una dida bastant pobre que l' seu home n' es manobre, un cuant temps ne fou criada.

Conèch á un pobre xicot que 'n un peu un dit li falta y com un tigre s' exalta si sent dir que no hi es tot.

En Mariano Roselló, criat del governadó del castell de Montjuich, alaba qu' es un fatich, sa *elevada* posició.

P. BROT.

A un amich meu vaig deixarlli una vegada cinch naps que va prometre tornarmels als vuit dias, molt formal. Un, avans d' ahir va enviarmen que en lloch lo puch fer passar! jo si que puch di ab veu plena; quin bon nap n' hauré arrencat!

Tingui, encengui un cigarret, D. Pancho.

—De Pecatilla?

Home, fássim de mes gust... Oh! y tabaco de Sevilla! Jo sempre fumo habaneros d' anelleta y de perilla licorada y...

—Vaja, prou; ja sé de quins: De boquilla.

JOAN ARBOS ALEU.

M' acuso, pare, de que avuy dia murmurém molt, deya una beata als peus del confessor.

Deurás murmurar tú, veurás, á mí no m' hi emboliquis contestá tot enfadat el sacerdot.

Un bon home estava parat davant d' un Colmado, quan se li posa al costat un altre subjecte á mirar també al aparador.

—Que 'm sabria dir, qué vol dir merlusa? li pregunta aquell.

—Llus! li respon l' interpelat.

—Home!... 'm sembla que no li faltó; contestá l' altre tot ressentit.

N.

En una barberia.

—¿Quánt m' en faran pagar d' afeitarme la cara?

—Escolti jove.. Que li han afeitat alguna cosa mes, algun altre cop?

—Si senyor. Lo rellotje de níquel.

Están discutint ab grans rahons un castellá y un catalá.

Lo castellá:—Lo que tiene V. es poca crianza.

Lo catalá:—Escolti; que cria cunills y gallinas á casa seva?

—No senyor, por qué lo pregunta?

—Home es molt natural: si vosté no 'n cria jo si, prova que tinch mes criansa que vosté.

Y encara dirán que la quitxalla del dia no son bons per bisbes.

—Vosté, deya un xavalet qu' estava xarrotejant ab una senyora xeperuda, veig que segueix la moda diferent de las altres donas.

—¿Y aixó, nen? ¿per qué ho dius?—exclamá la xepiga plena de curiositat.

—Perque observo que porta 'l polissón á l' esquena.

ANTONET DEL CORRAL,

CANTARS BILINGÜES

¿No es verdad angel de amor que en esta apartada orilla si t' ajonollas al fanch se 't gelan las pantorrillas?.....

En el mar hay una torre
y en la torre una ventana
y á la casa dels obrers
ja hi comensa á entrar la gana.

El dia que tu nacistes
nacieron todas las flores.
pero ara ja estás velleta
y fas molt fástich, Dolores.

Zaragoza está en un llano,
y la Torre Nueva en medio,
y 'l rellotje que 'm vas dár
es á la casa d' empenyos.

NANÉT DE LAS IGLESIAS.

Paulas

I

Menjant turrans un pobre per Nadal
va perdre quatrers dents y mitj caixal;
y á mes de lo que he dit
va mori á pocas horas de l' enfit.

A qui al dols no está fet, la bona sort
en lloch de gustos li sol dar la mort.

II

Ab un drap brut los vidres aixugava
un aprenent, y mes los embrutava.

Quants n'hi ha que mostrantnos gra-
titut
'ns aixugan la cara ab un drap brut.
B. TORRENS Y BOLART.

Telegramas particulares

de LA TOMASA

Berlin, 22-6 matí.—En las úl-
timas observacions practicadas en
aquest observatori, s' han pogut des-
cubrir en lo nostre satélit senyals
indubtables de que hi existeix la
vida. Detrás d' una paret mitj ar-
ruinada que sembla feta de terra
cuyta, s' hi han vist clars tres lloros.
A tota pressa s' están treyent foto-
grafias d' aquells volátiles.

Araucania, 20-3 m.—Entre aquets
salvatjes ja s' hi va descobrint l'
influencia europea. En las últimas
fèstas del «Pkatrolonepech» el Ca-
cique y los seus acompanyants, á
mès del tipich taparrabos de tiras
de «demajagua» portavan sombre-
ros de copa de la última moda de
Paris.

La sultana que fins ara habia anat
completament núa, ja va sortir ab
mitjas de talé blancas lligadas sobre
el genóll.

Madrid, 23-4 id.—Los estudiants
están donant provas de gran cor-
dura. Tots han entrat á classe sen-
se xiulét.

Lo Comte de Toreno s' ha fet
muntar en una agulla de corbata
la pedra que va trovarse dintre d'
aquell cotxe.

Al entrar en lo Cassino se l' hi ha
fet una ovació. Ell réya!...

Egipte, 22-3 tarde.—Urgent: Ja se
n' ha trovat un altra y el ronsál. L'
entussiasme es indescriptible. Se
segueix enfondint.

MONJETAS.

MOVIMENT DEL PORT

Vapor «Paco Romero» Capitá, Do-
menech, de «Afartapobres» ab carga-
ment de monjetas y fabas á la ordre
de los Srs. Diari, Barcelonés y C^a.

Berganti «Duch del Seu» Capitá
«Anton», del Hostal de la Corda, ab
ganas de tornar á enfilarse al cande-
lero. «L' han posat en quarentena per
dén ó dotse sigles.

Vapor «Ca--Novas» pera la mar ab
averias á la máquina y set ó vuit vias
d' aygua. Es creu que no tornarà may
més. Deo ho fassi.

Goleta «Papagayo» he surtit ab
rumbo á las Hesperides carregat de
truitas y rodas de moli per fer com-
bregar als seu paniaguats. El despat.
xan los Srs. Publi, Ciudad y C^a. Consig-
nataris.

De Vilanova ab deu horas lo navio
«Libre Cambi» Capitá «Morát» ab tres
mil operaris sense feyna á la ordre....
del dia.

Ha sortit per Deu sap ahont l' Es-
campavias «Tarugos» ab vint mil du-
ros per comprar trages als empleats
del Ram de la Passió.

Com que 'l viatge es llarch y la mar
revolta es tém un naufragi.

ANUNCIS

Viatje de Recreo per Ara-
gó, Andalucía y Castella ab acompa-
nyament de pifanos y algun tronxo
esbarriat.

Consta d' un tomét en fòlio y es ven
en la llibreria «La Dinastia» ó allá
hont lo trobin.—Val quatre rals pero
es poden quedar á deurer.

La Comedia en tres actes
«Lo Sr. Matxaca» traduhida en set ó
vuit idiomas. La trobaran en totas las
cansaladerias y puestos de sigróns y
la donan á fulls.

Per tréurer gossos los de
matins se necessita gent que estiga en
vaga y no li agradi el trevallar; serán
preferits los que estiguin contra el
Sufragi Universal ó formessin part de
la Salve del Olimpo.—Tocant á sou s'
entendrán ab el gòs.

Cotillas de fetge de baca-
llá, per Senyoretas anémicas.

Taps de suro en pildoras per las
disenterias.

Cinturons de pell de mico, per la
impotencia.

47.—Pelayo.—47

La Compasiva.—Caixa de
Préstamos.—Carrer del Regomir 3.

Diners al cent per cent pagant un
any adelantat. Sense fianza ni pagaré.

Carrer del Om, 32 Boti-
llería.

Vi de fuxina pur.

Se regalarán 100 duros al que probi
que hi hagi rés de rehim.

Vinagre de sabatòts.

Pebre de pedra foguera.

Farina y sucre de guix.

Oli de cotó.

Tot llegal y garantit.

CORRESPONDENCIA.

J. Chariné.—L' botó surt del trau.
No ho và veurer qu' era molt manso?

Ego Sum.—L' error que 'ns senyala
ja 'l varem veurer dessoguida, pero
habia de sortir dos vegadas per neces-
sitat. Per xó, gracias. Aprofitarém
alguu cantar fenthi alguna «repa-
ració.

Dr. Tranquil.—Jo de vosté enviaria
lo «Engany» á Ego Sum, manuscrit
y per corréu.

M. M.—No sé que s' hagi rebut lo
que 'm diu. Anirá «Mes sovint» ribo-
tejàt, y las cantarellas idem ab idem.
«L' auell» ha volat.

A. P.—Ja está complascút. L' arti-
clet no 'ns agrada.

Eulano de tal.—De primera!.....

Hércules.—Trihi armas... ¡Ay quina
pór!

J. Vila.—Desde qu' he llegit la seva
poesia que no 'm puch tréurer lo cor-
agre. No cal que ho fassi may més.

F. Vilar.—Un estudiant.—R. Ma-
llorquí.—Vaja, alanta!.. Vinga una
abrassada y fins al cel.

F. N. Alias.—Anirá tot.

P. Pelegri.—Anira un quento y los
geroglifichs. Els versos no basta que
tingan xispa; han de ser ben fets.

A. del Corral.—No sé si podrém com-
plaurel. Lò qu' avuy envia, no vá.
Que no té oido?

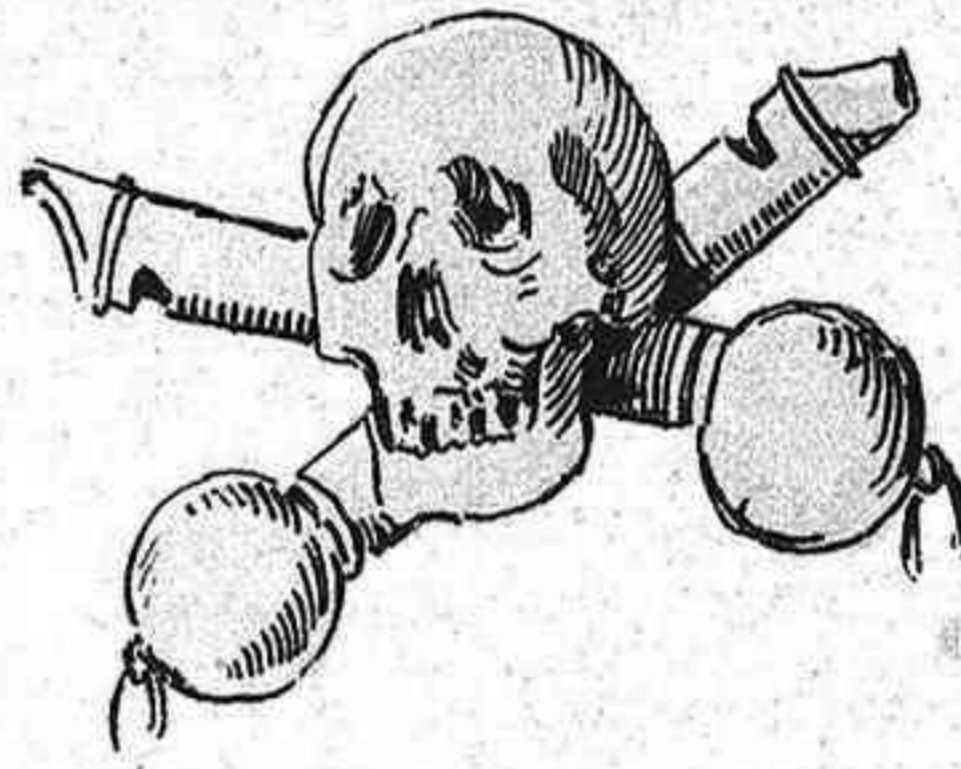
P. Brot.—De vegadas no podém cum-
plir lo que prometém. Qué vol ferhi?
Ja ho sobém que fa sabater.

F. Marull.—Enterats y gracias, Hem
rebut los sellos. Vagi enviant que vos-
té ja te 'l diploma.

F. O. Adobadas las goteras
y reduhint, las dimensions
la seva finca: *Ilusions*,
anirá de las primeras.

B. Torrents.

Lo mateix li dich Benet;
(veig que 'l nom comensa ab B)
Es regular el sonét,
y las quartetas també.

LO PARTIT CONSERVADOR

HA MORT

Q. V. A. F. P. (1)

Los parents mes allegats al finat, sos amichs y coneguts, compares y comares etc. suplican á tots los espanyols dels tres sexes, se servesquian assistir al enterro que tindrà lloch qualsevol dia á l' hora que 'ls vingui bé, (la questió es enterrarlo). No s'han de molestar en pregar á Deu per la séva ánima que fóra inútil.

No se convida particularment

Se suplica el xiulèt

(1) Que vagi á fer prossélits.